

Cửa kiếng.

Nguyễn Thúy ái.

Tôi thức dậy đã lâu và nằm im cũng đã lâu. Tôi muốn ngồi dậy hoặc đi uống nước, xem thử mấy giờ rồi nhưng không thực hiện được. Nổi mệt mỏi, ê chề lẫn khát khao, tức giận làm tôi trở nên nặng nề. Tôi cự mình nhưng nệm quá dày và chăn quá êm không tạo thành tiếng để Tùng có thể nghe được, chỉ có tiếng máy lạnh chạy êm êm, đều đều.

Vài năm trước đây có lúc tôi phải ở khách sạn, từ vài ngày đến vài tháng và làm việc trong những văn phòng có gắn máy lạnh. Quen với máy lạnh rồi tôi không chịu được cái nóng bức của Sài Gòn. Trong nhà, nơi tôi đầu tư tốn kém nhất là phòng ngủ. Tôi ở trong một con hẻm nhỏ, nhà cửa sát nhau, chung quanh còn nhiều dân lao động sống khá ồn ào nên căn phòng ngủ nhỏ của tôi trên lầu phải lắp toàn cửa kiếng với hai lớp rèm dày, mỏng và gắn máy lạnh. Không biết Tùng thức hay ngủ, muốn biết được điều đó bây giờ với tôi còn khó hơn biết bên kia trùng dương Peter đang làm gì. Buồn cười thật, hôm qua tôi vừa nhận thiệp Nô-en của hắn.

Ngày xưa chỉ cần chạm vào người Tùng là anh đã kéo tôi vào lòng và chúng tôi buông lỏng cho mọi cảm xúc tràn trề. Chồng tôi đó, nay sao tôi không thể ôm lấy anh, sao tôi không được làm vợ?

Tôi muốn gọi anh dậy, dựng anh lên để hỏi. Anh muốn gì, còn yêu tôi, tiếc rẻ tôi, hay vì con. Ghê tởm tôi hay muốn dìm dọa tôi?

Tôi đâu phải là một bà già héo hon mà bao đêm rồi anh nằm bên tôi như một khúc gỗ. Một người đàn bà đã bước vào cái tuổi của một quả chín, cao điểm vừa vị ngọt vị nồng.

Hôm qua tôi đến nhà An, một cô bạn cũ, dạo này nó tàn quá mà ông chồng cao lớn còn rất phong độ. Tôi mặc một cái jupe bó thật ngắn và một cái áo cánh sát mỏng, ngồi cạnh cô vợ gầy gò với bộ quần áo trong nhà nhàu nát, đối diện người chồng. Cô vợ vô tâm nói chuyện huyền thuyên trong lúc ông chồng như ngồi trên lửa, mắt cứ liếc vào đôi chân trần của tôi, vui thật.

Nhớ lúc còn đi học ở cái xứ nổi tiếng có nhiều con gái đẹp thế mà mỗi lần băng qua dãy hành lang của Khoa Ngữ văn, bọn con trai vẫn mơ mộng đang trò chuyện bỗng im bặt. Tôi đi ngoài sân, đám con trai Khoa Toán trên lầu chồm hết cả ra. Một mái tóc đen rất dài làm nền cho những đường cong rất cong trong chiếc áo dài. Đôi giày cao càng khiến cho dáng đi uyển chuyển, có người bảo tôi đi như rắn lượn. Thật ra tôi đã thu hút được phái nam từ khi học lớp 10. Từ đó tôi biết cách chinh phục người đàn ông nào tôi thích, kể cả thầy giáo. Tôi biết cách ăn mặc phát huy những điểm mạnh, tạo ra sự độc đáo làm cho mình nổi bật trong đám đông. Tôi hát không khá nhưng sẽ nổi bật hơn nếu tôi biết tự đệm đàn mỗi khi có liên hoan văn nghệ ở khoa hay ở trường. Một chàng nghệ sĩ học Nga vẫn đã tình nguyện dạy guitar cho tôi. Chàng cao và đẹp trai, đa cảm và nhút nhát. Tôi yêu Tùng không phải vì con người anh mà vì cách anh si mê tôi. Đôi mắt Tùng như rượu mỗi khi nhìn tôi, nó sưởi ấm cho tôi những ngày mưa dầm, cho cái lạnh cắt da. Nhưng đôi vai Tùng mỏng quá sợ không đủ mạnh cho tôi tựa vào đó lâu dài. Rồi không kịp để phân vân nữa, chúng tôi phải cưới nhau trước khi tốt nghiệp và có con sau khi ra trường. Mẹ nói tôi là đồ ngu, một đứa con gái xinh đẹp và lanh lợi như tôi lại đi lấy một thằng chồng chỉ biết ôm đàn hoặc chúi mũi vào sách, lơ mơ như kẻ như kẻ đi trên mây ... Dù sao chúng tôi cũng có được với nhau những ngày khá đầm say, hạnh phúc. Nhưng lúc đó tôi còn trẻ quá, hạnh phúc chỉ như cây trái còn xanh, còn pha các vị đắng cay chua chát của e thẹn, tò mò, lo lắng, sợ hãi và thiếu kinh nghiệm ...

Bây giờ sau một lần sinh nở, thân thể tôi như một đài hoa nở hết cánh, tôi đã khám phá ra những đỉnh cao rung động, biết đầu tư cho niềm say mê đến tận cùng, và huy động được tất cả ngũ quan cho tình ái. Dù chưa bao giờ yêu Peter nhưng khi tức giận vì sự vô cảm của Tùng, tôi lại cố nhớ đến Peter. Dù sao hắn cũng là một gentleman thực sự. Một triệu người đàn ông Việt Nam đi thi đề có đăng cấp về chiều chuộng phụ nữ thì may ra mới có một người có trình độ ngang với hắn. Tùng rất yêu tôi nhưng không hề biết chiều chuộng. Tùng vẫn ngồi đàn mà để tôi chẻ củi, xách nước. Còn Peter chăm sóc tôi

từng li từng tí. Lau cho tôi từng giọt mồ hôi khi cúp điện, mang đồng hồ, mang vợ và mặc quần áo cho tôi nhẹ nhàng như với một em bé. Tôi thuê nhà ở đâu cũng đến xem thử có tiện nghi hay không. Cuối cùng Peter thuê cho tôi một phòng ở khách sạn với cái giá mà tôi không tưởng tượng nổi: 3.000 đô một tháng!

Từ một cô giáo Anh văn tình lẻ, được một người bạn trai giới thiệu, tôi bỏ dạy, bỏ những ngày tháng cơ cực, làm phiên dịch cho Peter, GĐ một công ty trách nhiệm hữu hạn, rồi trở thành manager của hẳn. Dù già nhưng hẳn có đủ vẻ đẹp của một người đàn ông: ga-lăng, khoẻ mạnh. Hơn 30 tuổi tôi mới được lui tới những nhà hàng, khách sạn sang trọng của Sài Gòn. Quần áo, mỹ phẩm, môi trường chung quanh làm tôi trở nên đẹp đẽ và quý phái hơn. Chỉ một năm đi xa, tôi trở về thăm chồng con, có người không còn nhận ra tôi nữa, người lạ tưởng tôi là Việt kiều. Ai cũng đều bái phục trước sự thành đạt nhanh chóng của tôi.

Peter còn cho tôi mượn tiền mua nhà. Tôi đem con vào thành phố, còn Tùng chỉ thỉnh thoảng vào thăm. Vài năm sau, Tùng vào đây xin việc làm. Suốt một thời gian dài Tùng vẫn chưa xin được việc. Tùng phải đi học tiếng Anh, Tùng học hình như vì say mê hơn là để xin việc. Khi Tùng vào ở hẳn, con gái tôi mừng lắm vì những lúc không đi học, nó bị tôi nhốt trong nhà.

Tôi bận rộn suốt ngày, sau giờ làm còn phải cùng Peter dự những buổi tiếp tân hay dự tiệc, cả những chuyến đi xa vài ba ngày vì công việc. Sau chuyến cùng đi Đà Lạt, Peter đề nghị tôi ly dị chồng, Peter sẽ cưới tôi. Lúc này tôi cũng đã chán Tùng lắm. Bên Peter quen rồi, về nhà tôi thấy Tùng như một đứa trẻ, cả hình thức lẫn nội dung. Chưa bao giờ Tùng chứng tỏ là một người đàn ông, một người chủ gia đình thực sự. Có bao giờ Tùng đem về một món tiền đủ làm tôi vui mừng. Không biết tặng quà cho vợ bao giờ. Tôi đi hoài, Tùng bắt đầu nhậu nhẹt. Tôi có cơ để gây gổ. Một lần Tùng hỏi:

- Cô muốn gì ?
- Tôi muốn anh bỏ tôi.
- Cô muốn làm gì thì làm!
- Không được, phải có giấy tờ rõ ràng.
- Đừng lòi tôi ra toà, nhục lắm.
- Anh phải ra, hãy giải thoát cho tôi, tôi van anh đấy, tôi sẽ lo cho anh đầy đủ!

Tùng bỏ đi, ngày càng nát rượu. Có lần Tùng uống say mèm, không về nổi, một người bạn đưa về, anh ta kể:

- Chị biết không. khi say ổng khóc hu hu, bảo "Vợ tao bỏ tao lấy Tây rồi".

Tùng đã xin dạy ở một trung tâm ngoại ngữ vào buổi tối, ban ngày đi uống rượu, đọc báo hoặc dạy con gái học. Con gái tôi mới 13 tuổi nhưng đã ra dáng một thiếu nữ yêu kiều. Tôi cho nó đi học thể dục thẩm mỹ và mua cho nó một cái piano. Nó phải trở thành một thiếu nữ thượng lưu, tôi sẽ cho nó đi thi hoa hậu để tìm kiếm những cơ hội. Nhưng tôi hơi lo khi nó cứ theo ba nó, thích đọc sách và nghe nhạc. Nó cũng dám phản ứng khi tôi vắng nhà liên tục. Tôi viết đơn ly hôn đưa Tùng ký. Tùng nhất định không ký nhưng hứa để tôi tự do. Peter đâu chịu những hợp đồng miệng như vậy. Tôi sẽ có cách bắt Tùng phải ký.

Không biết có phải lo do những bữa ăn nhà hàng với những thực đơn phương Tây quá nhiều chất béo hay không mà tôi phát phì, lúc đầu tôi nghĩ nên mập một chút mới SANG. AI CŨNG KHEN TÔI ĐẸP HƠN. Ở quê tôi, để đâu tìm được một phụ nữ béo tốt. Nhưng rồi tôi lên cân vùn vụt không sao kiểm soát nổi, sự âu yếm của Peter cùng tỷ lệ nghịch với số mỡ thừa trên thân thể tôi. Một lần đi xem biểu diễn thời trang, Peter chỉ những người mẫu bảo tôi cố cho gầy bằng họ. Tôi đến bác sĩ , tìm mọi cách để có thể sụt cân nhanh nhất nhưng quả thật sụt một ký khó khăn bằng người gầy muốn lên năm , mười ký. Peter không giục tôi bỏ chồng nữa, cũng không nhắc đến chuyện cưới tôi. Hẳn chuyển tôi qua làm việc khác và thay vào chỗ của tôi bằng một cô gái trẻ và thon thả như tôi ngày xưa.

Tôi không muốn làm với Peter, gấp rút tìm việc khác để còn phải trả số nợ tôi mượn mua nhà mà lẽ ra Peter phải xoá cho tôi. Với khả năng Anh văn, vì tính cẩn thận kinh nghiệm tôi tìm việc khác không có, khó nhất là tôi phải chữa căn bệnh béo phì. Tôi kiên trì tập thể dục, chơi tennis và ăn kiêng rồi cũng giảm được một số mỡ thừa đáng kể. Bây giờ tuy không bằng với vóc dáng ban đầu nhưng vẫn còn ngon chán. Mỗi sáng mặc short xách vợt ra sân nhiều cặp mắt cũng nhìn tôi hau háu. Đôi lúc tôi cũng thử

nhận lời đi uống nước hay ăn sáng với một vài người đàn ông ở CLB nhưng rồi tôi cũng thấy chán, chả có ai ra hồn, toàn một bọn thô bạo, lợi dụng.

Nhưng cũng nhờ đi đánh tennis mà tôi gặp lại Hoàng. Hoàng bây giờ là phó giám đốc một công ty du lịch. Hồi còn đi học ở năm thứ 3, Hoàng theo tôi khá lâu. Dù biết Hoàng học giỏi nhưng cái đáng lù khù của Hoàng mỗi khi đi cùng làm tôi xấu hổ với đám bạn. Tôi không chịu nổi nhưng không biểu lộ gì, cứ để cho Hoàng theo đuổi. Tự dưng Hoàng lơ đãn, tôi không hiểu sao, rồi Hoàng ra trường, trước tôi một năm. Tôi tự ái lắm nhưng cũng quên Hoàng nhanh.

Giờ gặp lại, Hoàng tỏ ra mừng rỡ đặc biệt. Hoàng thay đổi rất nhiều, lịch lãm và tự tin. Hoàng rủ tôi đi chơi. Trên sân thượng một nhà hàng, Hoàng kéo ghế ngồi sát vào tôi, phân trần rằng ngày đó vì thấy tôi có nhiều người mê nên Hoàng mặc cảm rút lui, Hoàng sợ thất bại. Lời trần tình đó khiến tôi khá cảm động. Hoàng vỗ vập tôi như một chàng trai mới lớn. Tôi bất ngờ thấy mình xao xuyến lạ lùng. Hoàng thì thầm trong lúc nhảy với tôi một điệu slow: "Hồi đó vì khờ quá nên anh đã để mất em".

Lời nói đó khiến lòng tôi êm dịu, ngây ngất. Nhưng tôi cứ thắc mắc, sao đi với tôi mà hay nhắc đến vợ con, nhắc với một giọng nói trù ối và tự hào giúp tôi hình dung ra họ dễ dàng.

Có lần Hoàng mặc một cái áo mới, tôi khen:

- Anh mặc cái áo này đẹp và thật trang nhã.
- Bà xã anh mua vải về may đấy!

Lần khác thấy Hoàng mới cắt tóc, tôi đùa:

- Chắc vợ anh vừa cắt tóc cho anh!
- Đúng vậy, cô ấy cắt xịn hơn mấy chỗ "hớt tóc thanh nữ" nhiều!

Vợ Hoàng là giáo viên nữ công gia chánh, dịu dàng và rất chăm chút cuộc sống gia đình. "Anh xấu trai em chê, chứ con anh đẹp trai và học giỏi lắm". Hoàng có một căn nhà mặt tiền ở nội thành, tầng trệt cho thuê, trên lầu để ở. Một lô đất rộng ở ngoại thành để sau này về già, vợ chồng họ sẽ về đó vui thú vì "vợ anh thích sống yên tĩnh giữa thiên nhiên". Dần dần tôi hiểu Hoàng ân cần không phải vì tôi mà vì Hoàng. Vì những mặc cảm ngày xưa vẫn còn vương vất, Hoàng chỉ muốn khoe khoang những thành đạt của mình trong nghề nghiệp và gia đình. Một cách báo thù êm ái.

Đi chơi với Hoàng chỉ càng làm cho tôi thấy Hoàng rất nhiều mà tôi có rất ít. Trong một lần đi hát karaoke, nổi tức tối xui khiến tôi kể xa gần cho anh ta hiểu rằng tôi cũng đã từng có một vị trí quan trọng ở một công ty nước ngoài với mức lương cao, thậm chí sắp còn mê tôi, đòi cưới tôi. Vì con gái tôi phản ứng quá mạnh chứ không bây giờ tôi cũng đã là một lady, ở biệt thự và đi xe hơi ... Không ngờ Hoàng tỏ ra thất vọng với những điều tôi kể, cho rằng tôi phù phiếm rồi lên mặt dạy đời. Từ đó tôi không thèm gặp anh ta nữa.

Quá trình ăn kiêng làm da tôi bắt đầu khô và ở đuôi mắt đã có những nếp nhăn. Trong tôi, một nỗi lo lắng mơ hồ. Công việc mới của tôi chỉ đòi hỏi năng lực chứ không cần nhan sắc. Tôi cố gắng hết mình để khỏi mất việc, nhưng mỗi ngày làm cho hết đồng công việc ở văn phòng lúc về nhà tôi đã mệt nhoài. Tùng cũng giúp tôi việc nhà, có vẻ chăm sóc tôi hơn và bớt đi nhậu. Tôi cũng thấy mình có lỗi nên đối xử bình đẳng với anh và kiên trì chờ đợi. Trước đây những ngày đầu sống với nhau cùng với đứa con ra đời quá sớm, rồi nghèo khó và sự can thiệp của mẹ tôi, chúng tôi đã có những trận đụng độ này lửa tưởng như đã bỏ nhau và Tùng bao giờ cũng là người làm hoà trước, mọi giông bão cũng qua thật nhanh.

Có lúc tôi thắc mắc, hay Tùng bị bệnh, lãnh cảm ? bất lực ? Trước đây dù tôi giận dữ hoặc có lỗi, Tùng vẫn khao khát tôi mãnh liệt ... Không. Chính tôi mới là kẻ bất lực, tôi không còn quyền rũ nổi ngay cả chồng mình. Tôi không thấy tức giận hay ghen tuông mà chỉ thấy một nỗi buồn nặng trĩu trái tim khi tình cờ thấy những cái condom trong chiếc ví Tùng bỏ quên ở phòng tắm. Tại sao? Có những đêm khuya anh vẫn đắp chăn cho tôi, hay trong ánh đèn ngủ mờ ảo tôi biết Tùng đang trở mình quay về phía tôi, nhìn tôi. Chắc chắn rằng anh không ngủ, tôi nín thở hồi hộp lắng nghe từng hơi thở của anh ... Một người đàn ông và một người đàn bà, cứ nằm yên như thế, không thức được, không ngủ được. Tôi muốn tắt máy lạnh vì thấy lạnh lẽo như những đêm đông ở quê tôi, nhưng phòng toàn cửa kính nếu

tắt thì nóng và ngọt ngọt nên đành trùm kín bằng chiếc chăn hoa vàng rất đẹp mà Peter đã mua cho tôi từ HongKong.

Hôm qua tôi lại đến An vì nghe nó vừa sinh đứa con trai thứ hai. Thật ngạc nhiên, sinh xong An xinh đẹp hẳn ra, cái đẹp của một người đàn bà sống trong yêu thương, viên mãn. Nhà cửa cũng thay đổi sang trọng khác xưa. An bảo dạo này cơ sở in ấn của chồng nó làm ăn khá hơn. Thấy tôi đến, ông chồng điển trai của nó bề thế nhỏ bụ bẫm giống anh ta như đúc ra khoe, mặt đỏ ửng vì hạnh phúc.

Anh ta hỏi tôi:

- Ông bà có khả năng quá mà, sao không có thêm đứa nữa cho nó có chị có em ?

Một câu hỏi bình thường nhưng sao tôi thấy thật khổ tâm, tôi chống chế:

- Đang đi làm thế này giờ có con thất thu lắm, có khi mất việc như chơi, từ từ rồi tính.

- Từ từ gì nữa, tuổi mấy bà ít năm nữa chắc gì sinh được nữa, con là vốn quý nhất sao lại tính như vậy?

An lườm chồng bằng đuôi mắt có đuôi của mình:

- **ÔNG HAM CON LẮM, SINH LẦN ĐẦU KHÓ NÊN MÌNH SỢ ĐÂU MUỐN** sinh nữa, ổng năn nỉ mãi. Giờ cứ quần quít bên nôi thằng nhỏ, về nhà chẳng làm được gì hết.

Từ hôm đến nhà An, bỗng dưng tôi hay chú ý đến những người đàn bà có bầu. Trong chiếc áo rộng họ ngồi phía sau, nũng nịu vòng tay ôm eo chồng. Hình ảnh đó xa vời với tôi quá. Đứa con đến với tôi quá nhanh chóng, bất ngờ, tôi cuống quýt che giấu hơn là khoe khoang, chờ đợi, thường thức nó. Bây giờ tôi có đủ điều kiện để chuẩn bị sự ra đời của đứa con như chờ đón một ngày hội ... Đôi lúc đi shopping tôi mê mẩn đứng trước những babyshop.

Tôi chợt nhớ đã lâu lắm rồi chúng tôi không đi cùng với nhau nữa. Ngày Chủ nhật con đi tập thể dục thẩm mỹ hoặc đi chơi với bạn, Tùng đi nhậu nếu không cũng nằm dán vào giường đọc hết tờ báo này đến tờ báo khác. Tùng ngày cứ càng gây làm tôi thật khó chịu, nhất là những lúc đi uống về, đi xiêu đổ như một cái bóng. Dạo này tôi chẳng thèm đi đánh tennis nữa, có mập ồm gì cũng được. Đi đâu một mình lại cảm thấy ngượng. Tết thăm bạn bè ai cũng HỎI: "ỦA, SAO ĐI CÓ MỘT MÌNH?". THẾ ĐÃY, TÔI đã trở thành một người không bình thường. Tôi chỉ thích ngủ bù ... Nhưng tôi sợ nhất là buổi tối, tôi có cảm giác vì nhà chật nên mình phải ngủ với một người khách trọ, một người khách vô vị nhất trên đời.

Chúng tôi chưa kịp ra toà nên không phải là ly hôn. Còn sống trong một nhà, ăn một mâm, ngủ một giường nên không thể xem là ly thân. Hàng ngày chúng tôi đang ở trong hình thái nào của hôn nhân?

Tôi không thể bỏ Tùng được vì Tùng hầu như không nhắc gì đến chuyện cũ, và ở tuổi tôi đâu dễ làm lại cuộc đời. An bảo tôi: "Mi mà bỏ Tùng là có người lượm ngay đấy, đại gì". Tôi luôn cần có đàn ông bên cạnh, dù chỉ là cái bóng, và lại tôi mà không có chồng ư? Nỗi nào tôi phải đến như vậy, bao nhiêu người ngày xưa theo đuổi tôi, nhiều người ái mộ tôi họ sẽ hà hê, không. tôi không thể để họ thỏa mãn tự ái được. Có lúc tôi cũng lẩn xá vào anh, Tùng vỗ về như an ủi tôi mà không giúp gì được ... vậy mà anh lại thực hiện được bản năng đàn ông của mình ở một nơi khác, nơi anh phải trả tiền.

Khi hoà thuận được với tôi, Tùng lại dị ứng với tất cả người thân và bạn bè. Anh không muốn gặp ai, giao tiếp với ai. Có lần một người bạn cùng học với chúng tôi ở ĐH Huế biết địa chỉ ghé thăm, cô ấy đến bất ngờ, tôi thấy Tùng lúng túng đến độ muốn trốn vào phòng tắm ngay lúc ấy. Thật ra cô ta có biết gì về chuyện của chúng tôi đâu. Tùng chỉ chơi với những người bạn mới, nhưng mỗi khi say xỉn thì cũng khai hết chuyện vợ chồng khiến ai cũng biết chúng tôi chỉ là vợ chồng trong quá khứ.

Đêm đêm gần về sáng trong căn phòng máy lạnh, tôi lại phải đắp thêm chiếc chăn có hoa vàng, vì nếu tắt máy thì phòng cửa kiếng quá ngọt ngọt, mở cửa lại sợ mất trộm. Những khung kiếng sang trọng khiến tôi không thể gỡ nó thay vào những khung cửa bình thường.